Forord

Årets årbok kommer sent, men den kommer forhåpentlig godt. Årsaken til at årboken kommer såvidt sent skyldes ikke forskinkelser, hverken fra forfattere, redaktøren eller trykkeriet, men har sammenheng med foreningens 100-års jubileum. Både kommuner, forbindelser og næringslivet forøvrig har villet gi foreningen sin støtte i jubileumsåret ved å tegne annonser i årboken og medlemsbladet, og dette har vært såpass omfattende at vi trengte sommeren på oss for å få alt klart.

En annen sak er det at boken, når den nå kommer, er opptakten til selve jubileumsmarkeringen. TT ble stiftet så sent på året som den 16. desember, og årboken, med sin 100-års beretning, vil derfor også fungere som en oppfordring til foreningens medlemmer om å slutte opp om jubiléet.

Vi vil ellers takke alle som har bidratt til årboken. Arbeidet med en ny årbok starter umiddelbart, og de som vil bidra med stoff eller bilder i den første årboken i foreningens nye hundreår bes ta kontakt med redaksjonen så snart som mulig.

Franck Rindal **Per A. Strickert** **Karl H. Brox**
redaktør

T.T.s' fjellsang

Forfattet til 60 årsjubileet.

Tekst av Cecil Collin-Hansen Musikk av Eilif Gulbranson

Byen er kjærring, er mann, er barn
og kjærest og kemner og slikt.
I fjellvatna står et par blåe garn
og vatnet er blått, og fjellet er blått
og snøhjelmen drivende kvit.
Og auren er rau, og aure er godt.
Så er det vel greit at vi lengter dit.

Sorger har du og sorger har jeg,
den er nu slik livets gang.
Men vil du bli kvitt dem, så legg ivei
dit solhavet plasker, dit solhavet slår
mot myrer og vatn og fjell
og vindsangens susende toner går.
Så er det vel greit at du glemmer deg selv.

Så er det vel greit at du finner deg selv
slik som du helst så du var.
Så er det vel greit at til siste kveld
står fjellet for syn, står fjellet i sind,
med snøhjelmen drivende kvit,
med solhavets tvettende lys og vind.
Så er det vel greit at vi vandrer dit.

Ceil Collin-Hansen

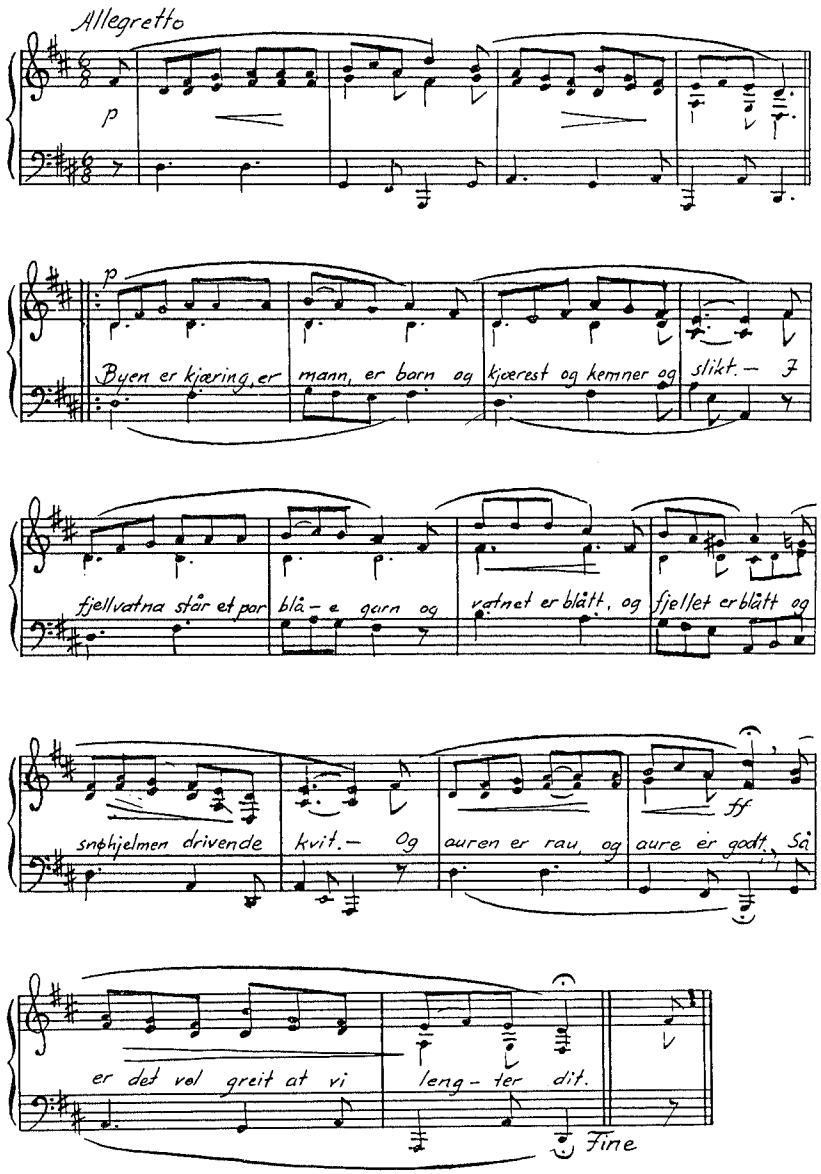

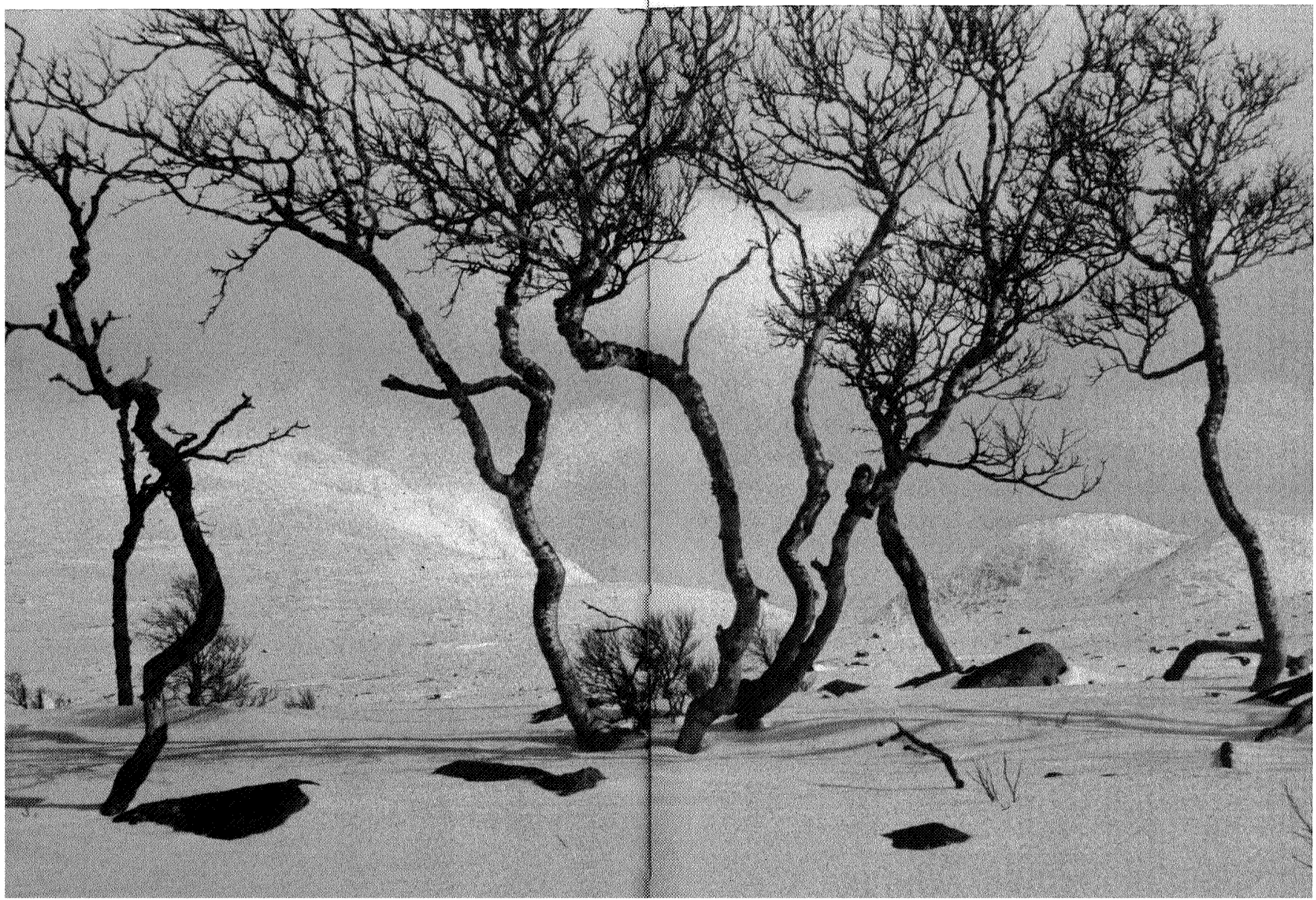

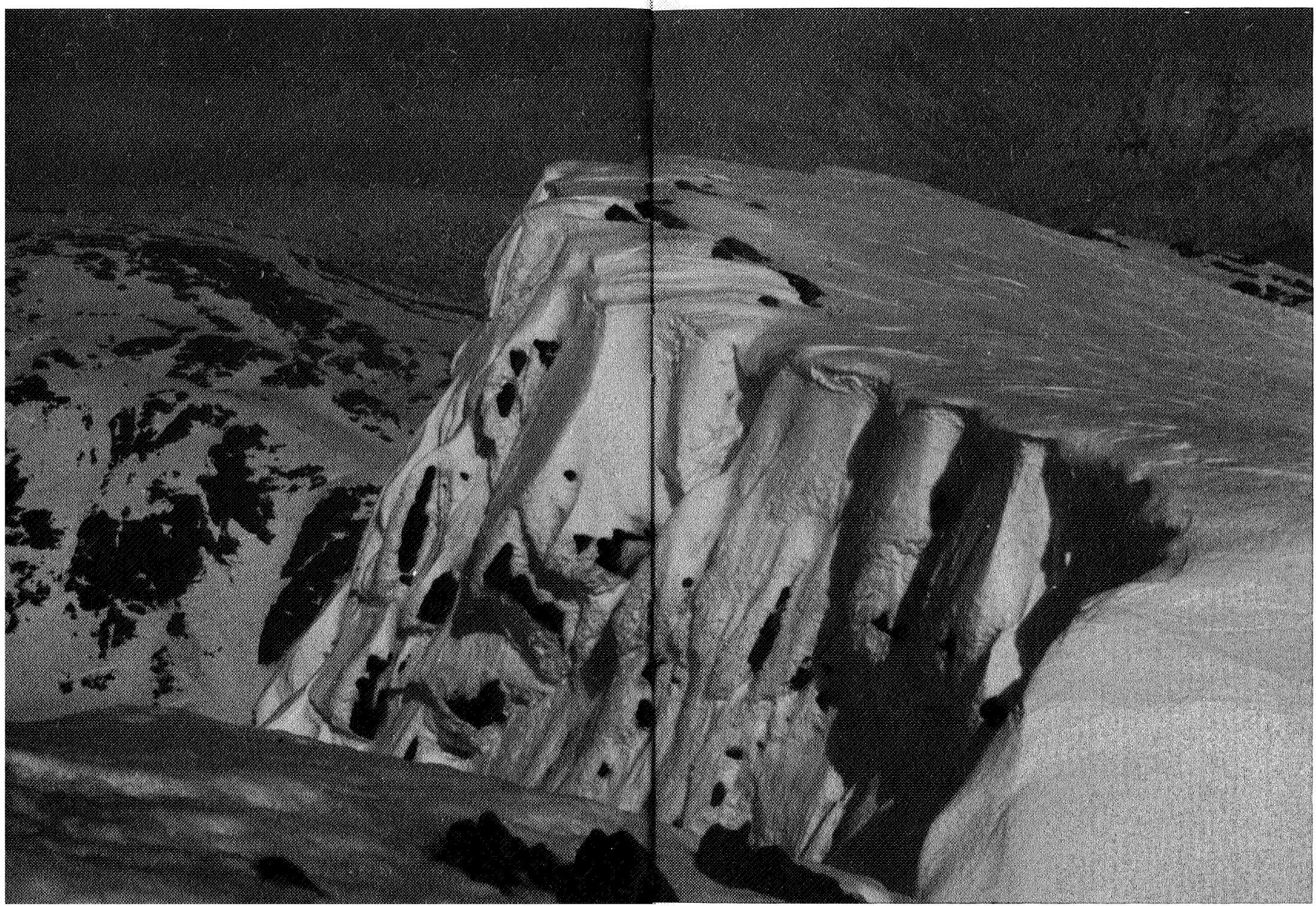

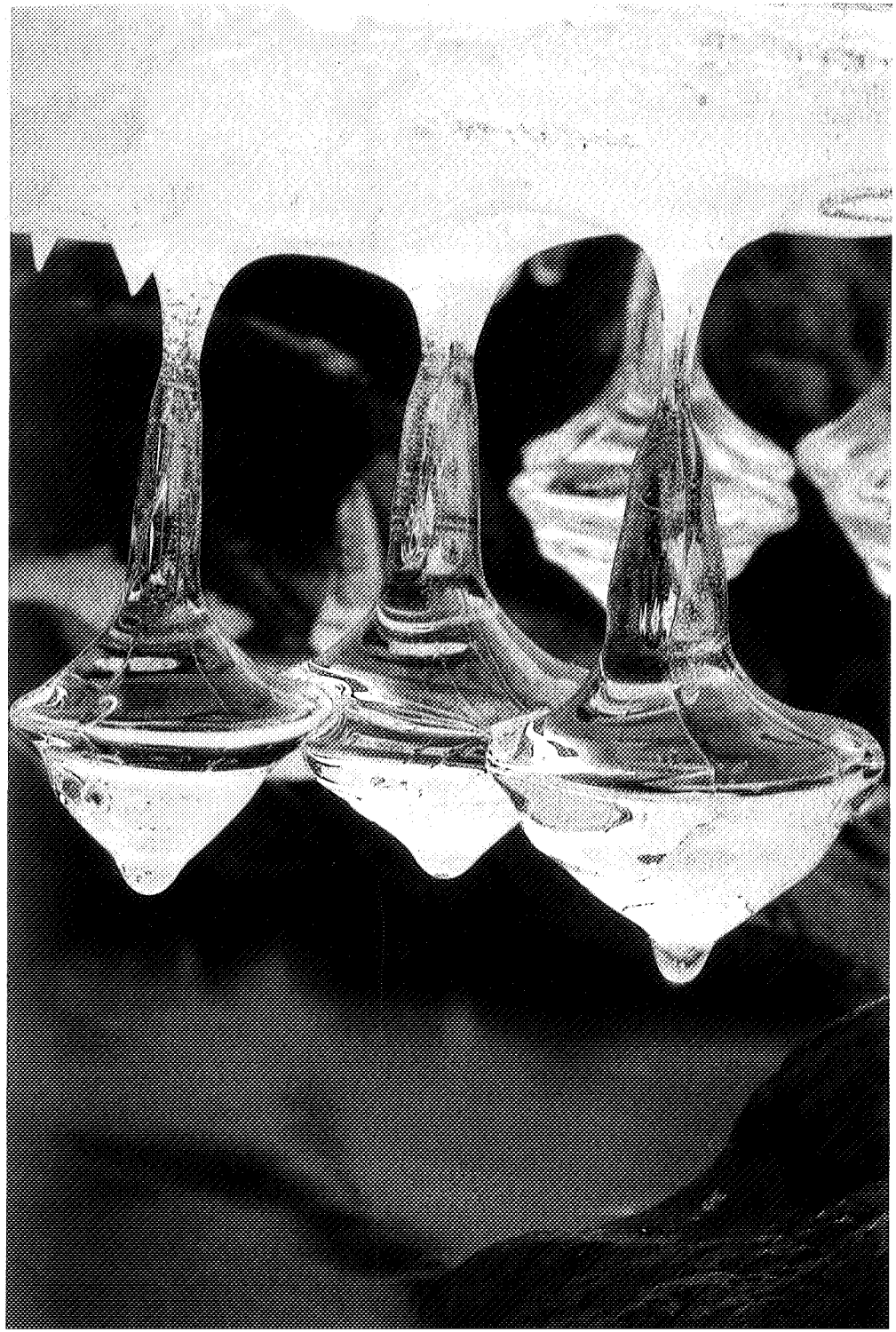

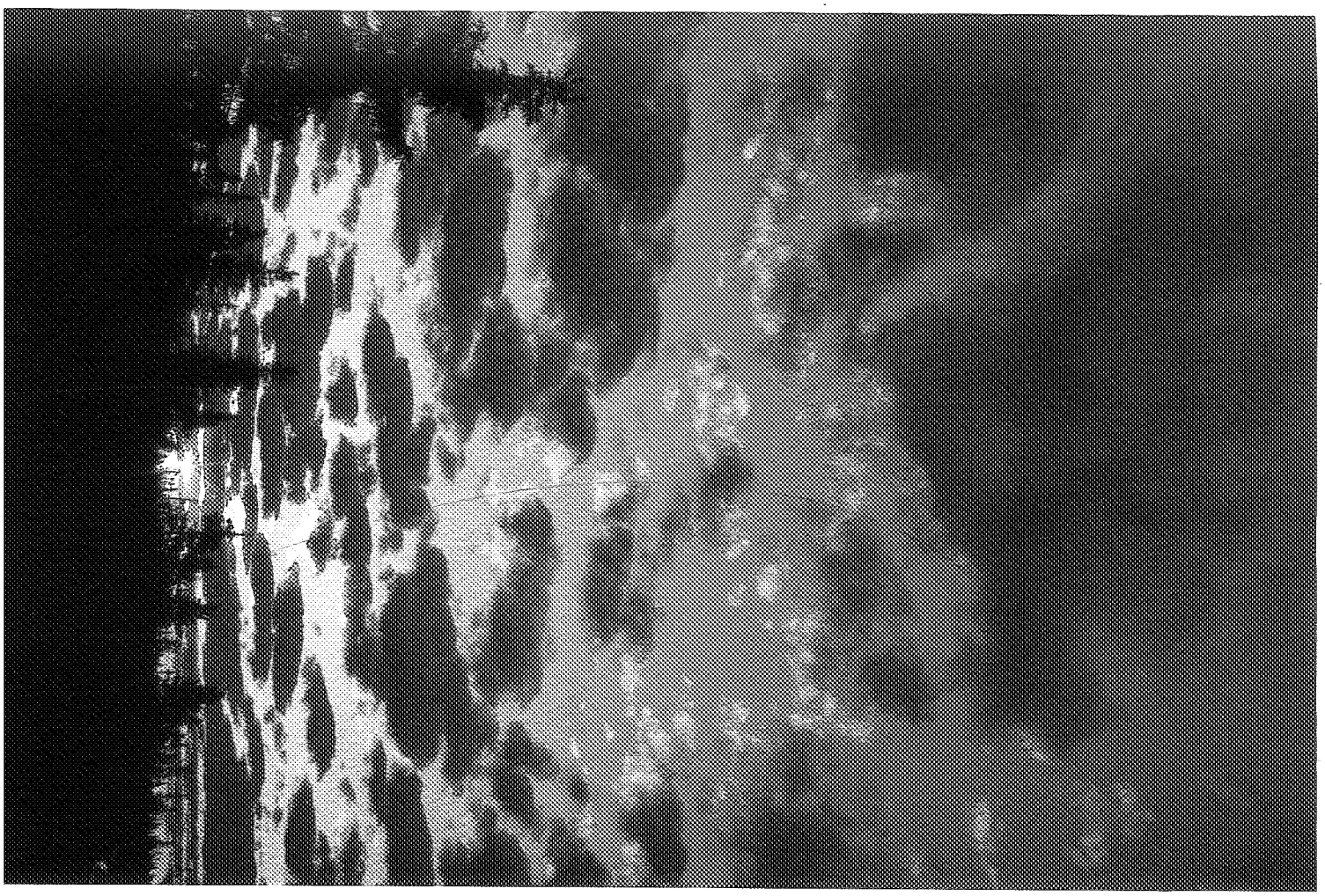

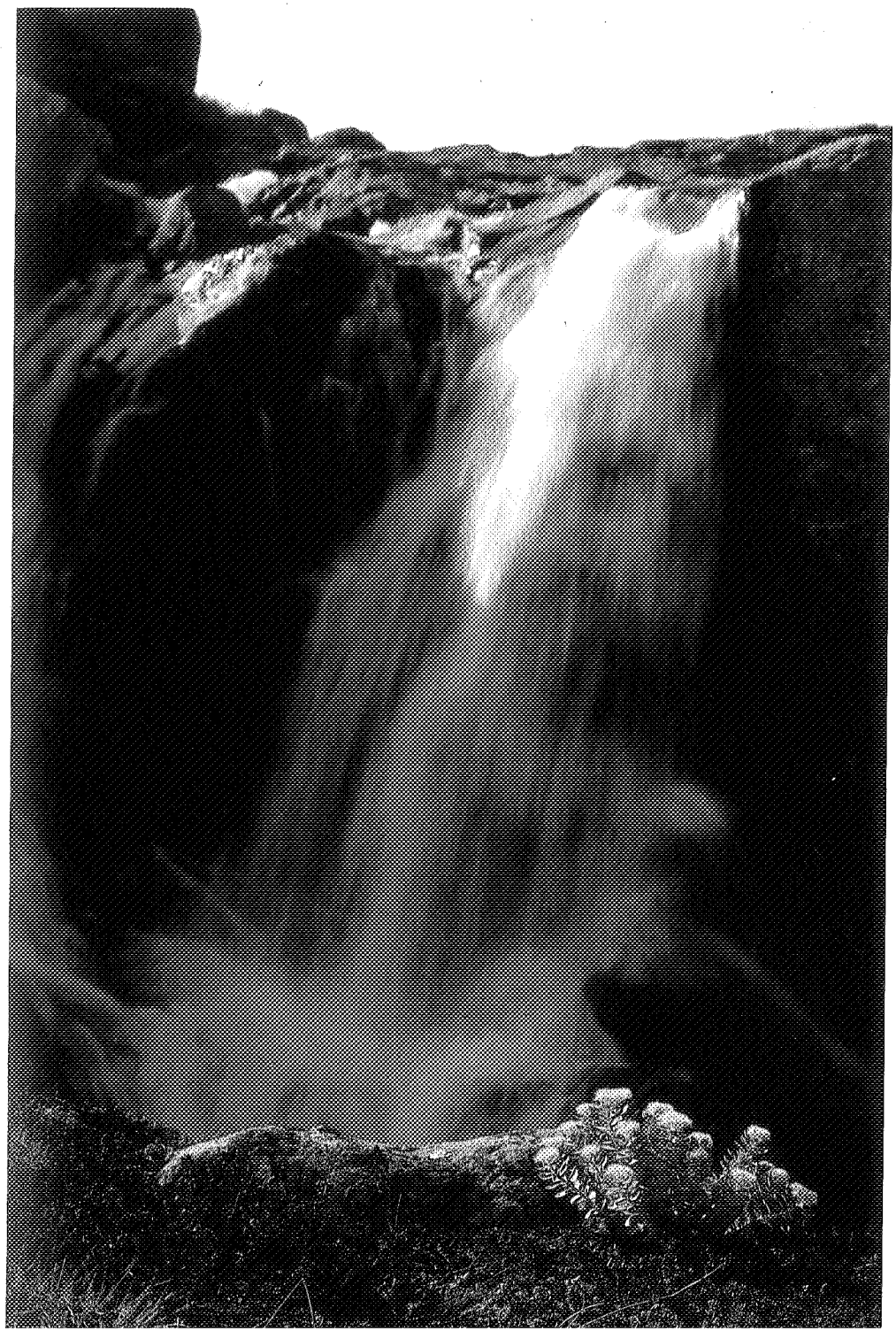

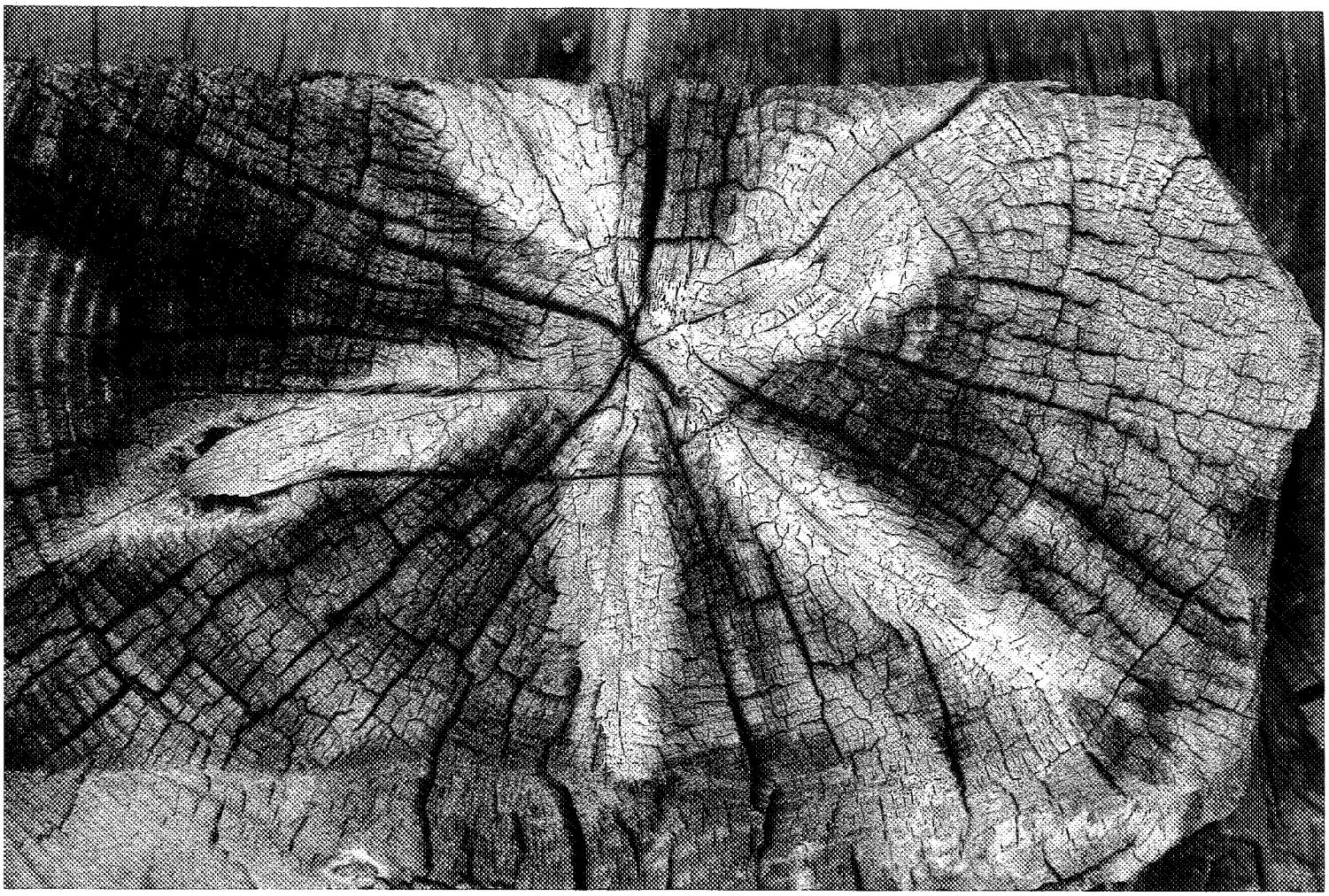

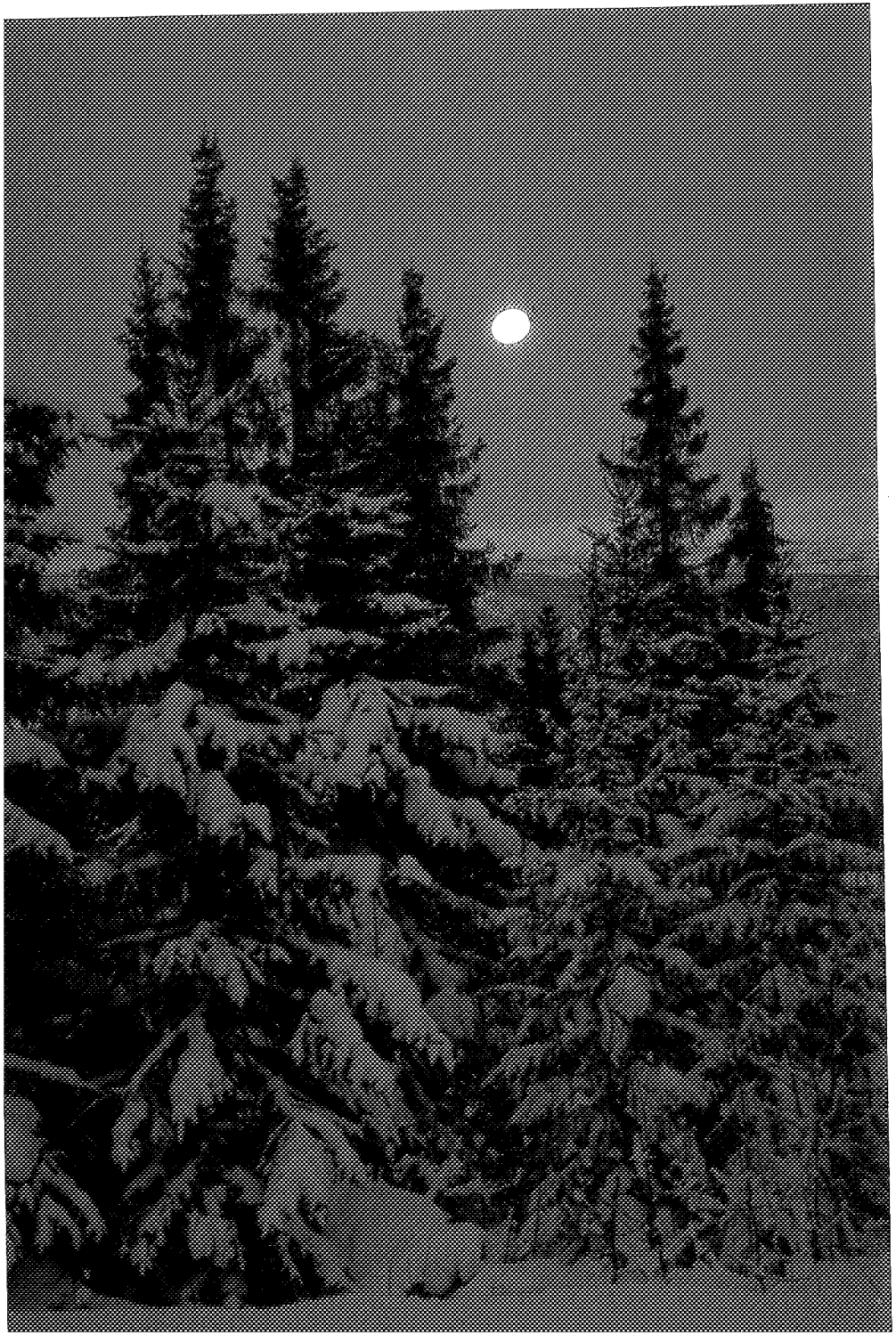

Trondhjems Turistforening 100 år

Av KARL H. BROX

Så sent som for 100 år siden var friluftsliv til fjells ennå noe nytt her i landet. I Jotunheimen og på Hardangervidda var fotvandringer rett nok kommet i gang etter at Den Norske Turistforening var stiftet i Oslo i 1868, men nord for Dovre lå fjellområdene stort sett folketomme og var terra incognita for folk flest.

Her, som andre steder, var fjellet naturligvis fra gammelt av utnyttet av bygdefolket rundt om i forbindelse med jakt og fiske, seterdrift og slått, og både over Dovrefjell og gjennom Sylene-traktene hadde det i mange hundre år vært en viss ferdsel av pilegrimer, embedsmenn, handelsmenn og andre som i nødvendig ærend var nødt til å krysse fjellet. Men turisttrafikk var dette ikke, og fjellturene som prest og fogd og andre av kongens menn fra tid til annen måtte ut på, ble nok helst sett på med gru og betraktet som et nødvendig onde. Fjellets skjønnhet, slik vi ser det, hadde de ingen sans for, og beskrivelsene de etterlot seg var gjerne rene skrekkhistorier om hvor fæl og vanskelig reisen hadde vært.

Utover mot midten av 1800-tallet var likevel et nytt syn i ferd med å vinne frem. Veibyggere, landmålere, geologer, folkeminnegranskere, diktere og kunstmalere dro i stadig økende grad til fjells og bidro til å vekke interessen for denne barske og avsidesliggende, men storslagne naturen. Samtidig hadde også farverike engelskmenn oppdaget den norske naturen og fjellheimen, og søkte hit for å drive laksefiske, fjellklatring og fjellvandring. De skrev også artikler og bøker om sine opplevelser, og flere av dem ble rene bestselgere og er vel kjente den dag i dag. Vi kan her nevne «Through Norway with a knapsack», som utkom i 1859. Forfatteren, W. Mattieu Williams, må antagelig betraktes som den første virkelige fotturisten på våre kanter, og det han skriver om sine opplevelser i Trøndelag og Trondheim er virkelig artig og interessant lesning.